Un roman din lumea sportului american

Pantera din San-Francisco

Adaptare de PIERRE VERONE

Rezumatul capitolelor precedente

Reporterul francez Théodore de Ville, este trimes de ziarul «La Vie et les Sports», la San-Francisco, unde face cunoştinţa managerului de box Big Manney şi a elevului său, Gill Standing, campionul St. Unite la categoria semimijlocie. Împreună cu aceştia, asistă la primirea unor sportivi maghiari, la aeroportul oraşului şi îi protejează contra exceselor de entuziasm al yankeilor.

Tabăra boxeurilor lui Monney, se încaeră, cu o delegaţie a «Ligei Antialcoolice» care îi acuză pe europeni, c'ar face contrabandă cu vin de Tokay.

Gill Standing replicându-i cu câteva cuvinte cam aspre (dacă le-aş reproduce, profesorii de zoologie, s'ar simţii în largul lor) taberile se încăierară.

[illegible] cei trei maghiari (zocotind-[illegible] ne

Eu şi [illegible] du-l şi pe fabricantul de săpun, [illegible] refugiarăm în cafenea, de unde [illegible] [illegible] bine fazele pa[illegible] [illegible] încordare.

Deşi «anti-alcoolicii» erau de zece ori mai numeroşi, puterea şi abilitatea îşi spuseră cuvântul, aşa încât, într'o oră, bătălia se termină «faute de combattante».

Garda noastră victorioasă, străbătu străzile oraşului, intonând imnuri războinice.

Li se aruncară şi flori, când se auzii că snopiseră trei sute de «antialcoolici».

Frank Rock, cunoscut şi adorat de băutorii de rom din lumea întreagă, oferii fiecărui erou câte o medalie şi îi citâ chiar în seara aceia, pe o«dinul de zi, la clubul «Nihil sine rhum».

Evenimentele după amiezii, îmi zdruncinară sistemul nervos, neobicinuit cu astfel de întâmplări.

Campionii găsiră însă lucrurile, ca foarte amuzante.

Chiar şi fabricantul de săpun din Ohio, le dădu dreptate, căsnindu-se zadarnic să zâmbească. In noaptea aceia de pomină, am avut un şoc, care, era cât p'aci să mă coste viaţa.

Inchipuiţi-vă: l-am găsit pe Gill Standign trist, cu ochii umezi, refuzând cu îndârjire paharele, pe care i le întindea compătimitor Big Manney. Insistenţele managerului său nu foloseau la nimic. Gill eda de o intransigenţă desăvârşită.

De supărare, Manney, bău cu mine un butoiaş cu whisky şi la întoarcerea acasă, susţineam cu tărie că iernile sânt foarte reci în Guineea, din cauza lăcustelor cari năpădesc din 3 în 3 ani, pământul sfânt al Indiei, didicând pretutindeni preţul vinului şi al chibriturilor fără fosfor.

CAP. IV

Zilele următoare au trecut în acelaş ritm violent, cu nenumărate campanii de presă şi cu mici incidente pe străzile oraşului.

Sportivii maghiari nu eşiră din camerile lor decât pentru antrenamente şi atunci însoţiţi de oamenii lui Monney. Gill Standing, mai cu seamă, era totdeauna acolo unde se afla Erzsi.

Nopţile şi le petrecea pe un scaun, în culoarul hotelului, lângă uşa apartamentului ei.

Devotamentul său nu părea nimănui ridicol, ba chiar pentru marele public, era absolut necunoscut.

Alte fapte mai importante captaseră atenţia generală.

Totuşi, chiar în ajunul marilor întâlniri maghiaro-americane, cari luaseră amploarea unui match polisportiv Europa—Statele Unite, o întâmplare extraordinară surveni în cursul evenimentelor.

Sâmbătă seara, campionul mondial de box la toate categoriile, spaniolul Talna Rodrigo Y Bordez, făcu un pariu cu câţiva prieteni de ai săi, adunaţi în jurul unei mese de adjongh, din ceainăria bătrânului chinez Li-Wong.

Şi anume, Talna Rodrigo Alfonso José Blasco Vicente Assuncho y Bordez, jură că va intra chiar în noaptea aceea în apartamentul domnişoarei Erzsi Vidor, pentru a-i cere o buclă din părul ei de aur.

Bordez avea o reputaţie bine stabilită de puncheur în dragoste ca şi pe ring, totuşi, amicii săi vroiră doar să-l pună la ambiţie, cu riscul nensemnat a câteva sute de dolari.

Bordez, pe de altă parte, nu se sinchisea prea mult de neîncrederea mascată a prietenilor, însă darea fierbinte o aventură ciudată cu această necunoscută, pe care o găsea în notele fulguinde, din ninsoarea de acorduri a cascadelor cari îi înfierbântau mintea.

Plin de forţă, de curaj şi de netărmuită încredere în sine, campionul lumei de box, urcă scările de marmoră ale hotelului «The pretty Frisk», fluerând cu prefăcută nepăsare.

Erau aproape 11 ore din noapte.

Portarul nu putu să-l întrebe nimic; ochii de davol învrăjbit ai spaniolului luceau ca două paloşe înroşite în foc şi fără să vrei, te dădeai la o parte din calea lui.

Surâsul izbânzei apropiate începuse să-i înflorească în colţul buzelor deformate de aprigi lovituri, cărora, le rezistase întotdeauna.

Tahna Rodrigo y Bordez, nu fusese învins niciodată.

In destinderea de fulger a mâinilor sale, era flacăra necunoscută a omului preistoric şi ritmul pumnilor săi, era ca o râpâială de mitralieră.

Toţi boxeurii îl cunoşteau şi se temeau de el.

Pentru Gill Standing, Bordez era eroul visurilor sale, cele mai dă seamă, un print atotputernic, din poveştiile copilăriilor.

Deacea, când îl văzu, bătând la uşa unguroaicei, Gill Standing—boxeurul muri.

Se topi, şi ca prin minune, reînvie în Gill Standing-îndrăgostitul care nu mai vedea în Bordez decât un rival ivit pe neaşteptate.

Gill Standing ura în clipa aceea şi sportul, se ura şi pe sine, fiindcă putuse admira un om ca toţi oamenii, un bărbat oarecare.

Roşcovanul se îndreptă spre spaniol, cu paşi siguri, neşovăitori, împins de o voinţă străină de a lui.

Il bătu pe umeri.

Bordez întoarse capul mirat şi zâmbi, căci îl recunoscuse.

Ii întinse chiar mâna, pe care Standing o privi cu dispreţ. Nu fură nevoie de cuvinte.

Ca doi lei cari se întâlnesc în junglă, la masa aceleiaşi prăzi, se simţiră duşmani, numai prin săgeţile privirilor.

Ezitau, totuşi, repriză de studiu...

Erau numai la doi paşi unul de altul.

Primul tâşni Gill, cu un năprasnic swing de dreapta, trimes cu furie de ciclon deslănţuit, în tâmplă.

Spaniolul eschivă calm, dar primi imediat riposta tot atât de viguroasă a unei stângi necruţătoare.

Bordez nu mai zâmbia.

(Continuarea mâine)

TRIBULAŢIILE CU HAZ ŞI FARA ALE ECHIPEI NAŢIONALE DE FOOTBALL

PRIMUL „TRIAL" A AVUT CA REZULTAT UN 0-6 LA PARIS, IN CADRUL OLYMPIADEI!...

Un reportaj de SILVIU HERESCU şi M. SILVIAN

Un match cu turcii la Istanbul: 2-2

Cei aproape o mie de români aflători la match nu-şi puteau în chipui un astfel de sfârşit. Vom egala desigur, şi apoi nu va fi greu să vină şi goalul victoriei.

Dar, iluziile acestea au rămas simple iluzii.

România a pierdut. Cu doi la unu.

A pierdut matchul — dar a au câştigat în schimb enorm cauza sportivă şi relaţiile dintre ţările vecine şi cu o plină de perspective identitate de aspiraţii pe tărâm politic internaţional.

Câştigul era incalculabil, imens, aşa că înfrângerea de pe teren nu mai prezenta nicio însemnătate.

Acum se putea spune că avem o echipă naţională. O echipă naţională, cu două matchuri la activ în care strălucirea victoriei obţinută pe teren străin nu fusese întunecată câtuşi de puţin de impresia produsă de o înfrângere care s'a produs în condiţiuni cu totul onorabile.

Palmaresul echipei naţionale începuse deci să prindă contur. Oficialii aveau o preocupare mai mult: *selecţionarea reprezentativei* iar jucătoii un vis în plus: *visul de a ajunge internaţionali.*

Ah, selecţiunea aceasta...

Problema găsirii celor mai virtuoşi unsprezece footballişti din ţară a însemnat întotdeauna o dificultate pe care conducătorii footballului românesc n'au putut-o învinge decât cu preţul celor mai trudnice frământări şi a celor mai minuţioase pregătiri.

Firește, atunci când frământările n'au fost prea trudnice şi nici pregătirile minuţioase — s'au obţinut rezultate în consecinţă.

Nu e însă mai puţin adevărat că nu totdeauna selecţioneurii au avut de ales dintr'o recoltă atât de săracă aşa cum a fost de pildă cea a anului 1938.

O fotografie dela matchul de antrenament dintre echipa naţională şi reprezentativa Bucureştiului disputat la 6 Mai 1924. Partida s'a terminat în favoarea bucureştenilor cu rezultatul de 2—1 (2—0)

ALLO TIMIŞOARA? AICI CLUJUL

Să vedeţi de pildă cum se făcea selecţiunea în anul la care am ajuns cu povestea noastră, în 1924.

Pe atunci nu exista comisiune de selecţie — nici măcar «referent unic», iar Federaţia nu-şi putea permite luxul de a împânzi ţara cu observatori speciali la diversele matchuri oficiale.

Pe atunci, echipa naţională se alcătuia.... la telefon. Da, da, la telefon. Şi veţi vedea îndată cum.

D. Teofil Moraru, care purta titlul de căpitan naţional al footballului românesc, consacra dela Cluj, în preajma matchului României, două seri la rând convorbirilor cu centrele care urmau să-i dea «oameni».

— Allo, Timişoara. Tu este Zănoagă?

— Eu doctore.

— Ascultă-mă căpitane. Cum merge Tanzer?

— Bine doctore.

— Ce zici, face de naţională?

— Face. Pune-l neapărat.

— Dar Semler?

— Merge şi el.

— Dar cutare? Dar cutare?

Şi aşa pe rând, toţi selecţionabilii Chinezului treceau prin firul telefonic Oradea—Bucureşti. Şi, firește cei care întruneau adeziunea celor doi, erau trecuţi pe lista de onoare a echipei naţionale.

Doctorul Moraru cerea apoi Bucureştii.

Pe d. Mario Gebauer, preşedintele Comisiei Centrale de football.

— Allo, domnu' Gebauer? Aici e doctorul Moraru.

— Să trăeşti doctore. Ai făcut echipa?

— Făcut. Iat-o..

Şi căpitanul naţional al României anunţa, cu poticnirile impuse de consoanele respective, numele celor destinaţi să îmbrace tricoul reprezentativei.

Rezultatele erau, aşa cum poate n'aţi crede, onorabile — dacă nu *bune.*

Iată, după înfrângerea dela Bucureşti cu 2—1 în faţa Jugoslaviei, naţionala României a avut de făcut faţă unei noui obligaţii internaţionale.

MATCH CU TURCIA

Matchul cu Turcia a fost contractat de d. Mario Gebauer prin intermediul legaţiei otomane la Bucureşti.

Şi, de data aceasta, echipa României a avut o structură oarecum nouă. In formaţia sa au apărut câţiva bucureşteni — dar ei n'au fost selecţionaţi atât pentru meritele lor cât pentru a se da un început de satisfacţie celor din Regat care, de pe atunci, se plângeau de «ardelenismul» care domnea la alcătuirea echipei naţionale.

Şi aşa poarta României a fost îndeplinit misiunea cu conştiinciopia; Tiky Deleanu a primit postul de fundaş dreapta, iar centru înaintaş a fost cernăuţeanul Ganzl. Bineînţeles, cei de dincolo n'au fost prea onoraţi de tovărăşiile regăţenilor. Dar, însfârşit, cum era vorba de un voiaj pe mare, s'a renunţat la orice ambiţie şi s'a plecat.

Vaporul «Impăratul Traian» a avut onoarea de a transporta la Constantinopole echipa României. Şi-a îndeplinit misiunea cu constinciozitate, şi la 23 Octombrie 1923, unsprezecele românesc, începea lupta cu selecţionata footballului otoman.

Jocul a fost din nou la înălţimea caracterului său.

Formaţia noastră era condusă de Costel Rădulescu, care s'a îngrijit în aceiaş măsură de latura tehnică a naţionalei — cât şi de pregătirea ei morală.

Maeştrii Chinezului au început astfel să cunoască felul specific de a privi pe selecţionaţi al oficialilor dela Bucureşti.

Internaţionalii cu şepci excentrice ai Timişoarei deveniseră simplii «băeţi» — cum le spunea «Nea Costel».

Inţelegerea dintre selecţionaţi şi conducători, armonia dintr'o formaţie care efectuează o deplasare, a dat roade peste aşteptări de bune cu ocazia matchului dela Constantinopol.

România şi Turcia au terminat la egalitate: 2—2, toate cele patru goaluri fiind înscrise înainte de pauză. Arbitrul întâlnirii a fost jugoslavul Kratki.

Primul match de selecţie--prima înfrângere serioasă

1924...

Echipa naţională era în ajunul unei încercări care depăşea toate examenele trecute.

Fuseserăm înscrişi la Olimpiada din Paris, ceiace impunea preparative speciale.

In plus, din nou footballiştii din Vechiul Regat, emiteau veleităţi de selecţiune.

— Suntem tot atât de buni cât cei dela Chinezul! — pretindeau ei, şi, cedând presiunilor, Comisia Centrală de football a organizat primul match de selecţie — primul de acest fel dar din nefericire nu ultimul!

D. Costel Rădulescu a fost din nou pus pe lucru. Era căpitan naţional al Bucureştilor şi primise însărcinarea de a alcătui echipa care va juca împotriva celor de peste munţi.

Matchul a avut loc pe fostul teren CAB, unde internaţionalii au primit replica următorilor regăţeni:

Portar: Lipizer (Romcomit).

Fundaşi: Svolenski (Romcomit) şi Fetzko (CFR).

Halfi: Trukenbrod (CFR), Pipa (Macabi), Török (CAB).

Inaintaşi: Polko (CFR), Branuchler (Romcomit), Papoi I (CFR), Kohler (Tricolor), Papoi II (CFR).

Rezervă era Tase Protopopescu dela Tricolor.

Rezultatele trialului: 2—1 pentru Bucureşti şi.... toţi selecţionaţii din Timişoara. A, ba nu, expediţia a cuprins şi un bucureştean. Pe Tase Protopopescu dela Tricolorul — recomandat numai şi numai de acel «escu» dela sfârşitul numelui său.

Olimpiada a dat prilejul unei călătorii minunate din punct de vedere... pitoresc. Fiindcă la Paris, echipa României n'a reuşit decât să piardă cu 6—0.

Scorul a fost cam «tare» pentru tinereţea echipei noastre. Dar, cum la conducerea footballului românesc se aflau oameni de inimă şi hotăriţi la orice efort, eşecul a dus la o singură concluzie; pentru refacerea terenului trebuesc răbdare, muncă şi perseverenţă.

Despeaux învingător în Germania

BERLIN 28. — La Spicherring a avut loc o gală de box profesionist, care s'a soldat cu următoarele rezultate:

Offermann (Germania) a dispus de List (Germania) prin k. o. tehnic în repriza a 10-a. Offermann a câştigat titlul de campion german la categoria muscă.

Despeaux (Franţa) a învins pe germanul Brüch la categoria mijlocie în 8 reprize la puncte.

Richard Voht (Germania) a învins pe compatriotul său Woryna la categoria semi-grea în 4 reprize.

HUMOR

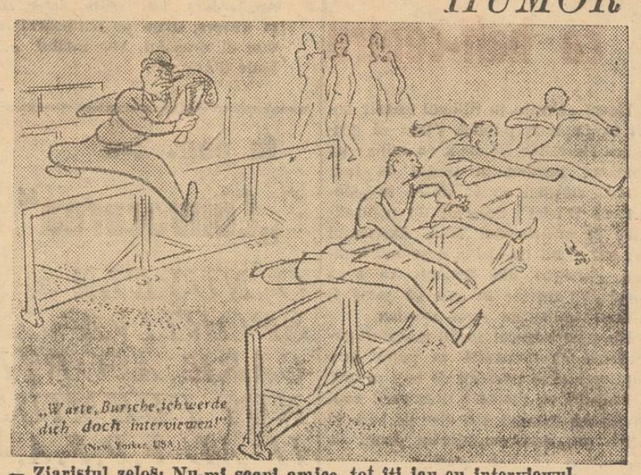

— Ziaristul zelos: Nu-mi scapi amice, tot îţi iau eu interviewul...

CONVOCAREA

de FRANCOIS DALLET

Al doilea premiu literar 1938 al Federaţiei franceze de football

IN ROMÂNEŞTE DE GEORGE FULGA

André Herbert zări petele pe cari cerneala, depe ziar i le lăsase pe mână. Aruncă ziarul lângă fotoliu şi căută în buzunar o ţigare şi bricheta, din care îşni o flacăre pe care o lăsă un timp să tremure, înainte de-a o stinge.

—«Ar trebui să nu mai fumez, îşi spuse el, dacă vreau să-mi recapăt forma... Adevărata formă, la patruzeci de ani. Altfel, va fi foarte greu».

Aruncă şi ţigara. Apoi, şi bricheta. Apoi pachetul de ţigări. Zâmbi, gândindu-se că s'a lăsat de fumat şi se simţi întinerit.»

Ridică ziarul şi începu să caute din nou, la rubrica de «Convocări», anunţurile lui «Club Olympique»: **«Sânt convocaţi astăzi la ora 6 şi 30, pentru antrenament, următorii jucători din prima echipă: Evrard, Boulinguet, Charier, Graton, Lucas, Brajot, Herbert, Albertin, Malaury, Casseneuve, Andrien, Barbanton, Lucian şi Prenot».**

Işi aminti titluri vechi, de cronici:

«Herbert, admirabilul junior dela Olympique... Herbert, tânărul virtuos al balonului rotund... Shoteurul Herbert... Herbert, idolul spectatorilor... Herbert, atlet incomparabil şi mare tehnician... Neîntrecutul Herbert... Herbert!.. Hebert!.. Herbert!... Herbert, a cărui clasă a fost verificată de selecţioneuri... Herbert, va debuta Duminică în echipa reprezentativă a Franţei... Internaţionalul Herbert... Herbert, principalul autor al victoriei repurtată de reprezentativa Franţei... Herbert, admirabilul extrem francez... Herbert, tânărul nostru internaţional... Herbert şi-a regăsit cea mai bună formă... Herbert a jucat superb, până în momentul când şi-a rupt piciorul... Herbert, pare să-şi fi uitat accidentul.

— Haida, del., gândi el. Ca şi când, după 10 ani de sport, se poate uita un accident. Accidentele nu se uită niciodată.

Cinci minute de joc, trei sau patru pase bune, reuşesc să dispună pe jucători şi spectatori. O fenită de corp, o ochire fulgerătoare, un shot bombă... Şi apoi, goalul..

Entusiasm general.

— Vezi?.. Piciorul său nu mai are nimic.

—S'a vindecat. S'a vindecat.

Deodată însă, liniştea a pus stăpânire pe mulţime. Jucătorul s'a oprit. S'a chircit. Ba nu. A pornit din nou. O înţepătură i-a amintit fractura care poate să pună capăt unei cariere întregi. Dar, n'a fost nimic.

Sfârşitul va veni la viitoarea încercare. Gemând, cu capul plecat, s'a împleticit până la cabină. Pentru a treia oară, a încercat în acelaş sezon, aventura aceasta dureroasă. Eşecul însă, s'a repetat.

S'a odihnit şase luni. In Septembrie, plin de speranţe, de ambiţie, şi-a pus din nou ghetele cu crampoane. Accidentul însă, s'a repetat.

Şi-a amintit că are prieteni îndrăgostiţi de vânătoare. A cunoscut noui emoţii.

Marşurile pe mirişti i-au îngreunat corpul. A început să obosească uşor.

Şi anii au trecut. Până într'o zi...

...O zi în care, la cafenea, Girardin antrenorul clubului, a prins să vorbească despre trecutul său. Paharul se învârtea între degetele sale uriaşe. Şi ca şi cum ar fi o lampă magică în care jucătorii de odinioară şi isprăvile lor începuseră să prindă viaţă, n'a mai putut să-şi îndepărteze privirea.

A zâmbit trist şi şi-a ridicat capul:

— Iţi aminteşti, Herbert, de seara când te-am învăţat să-ţi recapeţi echilibrul, după o schimbare subită de picior? Stângul tău nu mai mergea. Ţi-am promis. «Dacă îţi înzdrăveneşti piciorul cu o cură de aer, la munte, te utilizez din nou extrem stânga, în prima echipă».

Ii răspunsese:

— Da, da. Acum o lună, explicam tehnica, fiului meu, pe plaje.

Nu ştiu ce au făcut cu el, în anul pe care l-a petrecut în Anglia. Dar, nu-l mai recunoaştem. A devenit un atlet excepţional. Iute şi sigur pe reflexe...»

Girardot a zâmbit:

— Dar fractura ta ce mai face?

— Să nu mai vorbim despre ea. Sunt uimit, cât de bine-mi merge. Am impresia că n'am avut niciun accident. N'am pierdut nici din viteză. Parcă aş avea 20 de ani».

Girardot zâmbi din nou:

— N'ar fi rău dacă am putea să punem în contact pe juniori, cu vechile glorii. Iţi voi trimite, zilele acestea, o convocare.

Nu mai vorbise despre convocarea aceasta. O uitase aproape. Şi în seara aceasta, în ziar, găsise convocarea. Era chemat la antrenamentul primei echipe...

*

André Herbert luă din nou ziarul şi începu să socotească: Envard, portar; Boulinguet şi Charier, fundaşi; Graton, Lucas şi Bigot, mijlocaşi; Herbert —eu — extrem stânga.

M'au convocat pentru vechiul meu post, Albertin, Malaury, Cassaneuve şi Andrien sânt ceilalţi patru înaintaşi. Plus, trei rezerve. Nu s'a schimbat nimic din vechiul sistem.

Il cuprinse o mândrie de debutant. Incepu să danseze, să sară ca un copil: fusese convocat. Il convocase Girardot. Incepu să cânte, de bucurie.

Din camera vecină, soţia sa îl strigă:

—Ce ai André!? Ce-ai păţit?

Era uimită. Herbert zâmbi şi se apropie de fereastră, cu bucuria în piept. Un vânt rece, de sfârşit de toamnă, sufla din spre pădure. Din grădinile vecine, pământul şi fructele răspândeau un parfum însinuant. Se auzeau ţipete vesele de copii, strigăte şi zgomote obişnuite la culcarea oamenilor. In curând, toată lumea va citi ziarul în pat, şi-şi va spune:

— Ia te uită. Antrenorul Girardot l-a convocat pe Herbert. Evident, pentru locul de extrem stânga. Barbauton a fost lăsat rezervă. Frumoasă reintrare. Va veni, cu siguranţă, multă lume Duminică.

(continuare în numărul de mâine)